

АН ПЕРИ ДЕБНЕЩА ВЪЛНА

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Тоня караше, Кейт седеше на предната седалка до нея и обсъждаше маршрута, а Сузана необезпокоявано рееше поглед към поразителната брегова линия, простряла искрящата си синева чак до западния хоризонт. Не че маршрутът имаше нужда от обсъждане. Просто следваха ръба на океана на юг от Астория в продължение на около двайсет мили до вилата на плажа, където щяха да прекарат няколко дни заедно.

Беше пролетта на 1922 г. и трите не се бяха виждали често през последните години след началото на войната. Разбира се, Америка беше въввлечена едва към края, но все пак това бе довело до огромни промени в живота им. Ехото на конфликта в Европа бе достигнало чак до далечния западен бряг на Орегон. След възстановяването на мира обществото никога вече нямаше да бъде същото.

Дали „мир“ беше точно казано? Сузана погледна бляскавата шир на Атлантика, лъснала пред очите ѝ, докато колата забавяше скорост нагоре по хълма. Отляво имаше борови дървета, горите се простираха навътре към залива, за да предложат изобилие от дървен материал, който правеше семейства като нейното богати, а на север се виеше пълноводната река Колумбия, която охраняваше фабриките със сякаш неизчерпаеми запаси от съомга за износ по целия свят. Но мирът? Мирът бе състояние на духа, а докато гледаше по-големите си сестри отпред — Тоня, учтива, горда, овладяла педантично цялата си болка; Кейт, чиято скръб сегиз-тогиз изригваше в пристъпите на опърничавия ѝ темперамент — „мир“ ѝ се стори дума, която не бе подходящо да употреби.

— Не бива да храним празни надежди, че това чудесно време ще се задържи — отбеляза Кейт и се извърна, за да погледне океана. Бреговата линия беше заслепителна с нащърбените си скали и каменисти възвишения, с разбиващите се вълни и бялата пяна, засияла на яркото слънце.

— Така е — съгласи се Тоня с глас, преливащ от вълнение. — Всичко е преходно.

Кейт продължи да гледа през прозореца.

— Тогава да се възползваме от него, докато можем. Малко дъжд няма да навреди, неприятни са ми само безкрайните сиви дни. Все ми е тая дори ако ще да се разрази буря — понякога са направо великолепни.

— Все ти е тая, да — отвърна Тоня и отлепи за миг ръка от волана, за да приглади косата си назад. Беше се подстригала агресивно късо — по новата мода. Косата ѝ беше тъмна, красива, подчертаваше силата на чертите ѝ.

— Това пък как да го разбирам? — подозрително попита Кейт.

— Ами, ти наистина обичаш бурите — усмихна се Тоня. — Гръмотевици, светкавици, чувството за надвиснала опасност. Нали? Електричеството във въздуха?

— Обичам вятъра и морето — отвърна Кейт с премерена фраза, сякаш усетила, че трябва да бъде внимателна.

Тоня се усмихна многозначително, с изражение, което подсказваше, че знае повече, отколкото казва.

— Дали ще видим китове? — вметна Сузана. — По това време на годината се придвижват на север.

— Ако си готова да стоиш и да чакаш достатъчно дълго, със сигурност ще ги видиш — отвърна Тоня. — Винаги си била добра в наблюдаването. — Сякаш се канеше да добави и още нещо, но после размисли.

Сузана се почувства някак неловко, без да може да определи защо. Винаги беше гледала на Тоня с възхищение и дори страхопочитание. Тя беше красива, умна, на трийсет и три години — най-голямата. Кейт бе на двацет и девет, Сузана — на двацет и пет. Именно Тоня се беше омъжила за възхитителния и очарователен Ралф Бесмър. Каква сватба беше само! Всички важни клечки от Астория присъстваха — преливащи от радост, наперени, изпълнени със завист, която успяваха да прикрият до голяма степен. Пари отиваха при пари. И как иначе? А Антония Голуей беше съвършената булка за него — с нейния външен вид и маниери, с нейното наследство, тя беше всичко, което той желаше. И щеше не само да отвърне на любовта му, а и да му помогне да постигне амбициите си.

Но това беше преди години. Сега Ралф беше мъртъв, а Кейт и Сузана не бяха омъжени — поне засега.

Вече приближаваха. Вилата на плажа принадлежеше на семейството им от години. Преди войната родителите им често се отбиваха тук. Беше пълна със спомени, повечето от тях хубави. След смъртта на майка им и баща им сестрите идваха рядко, не за друго, а защото времето им беше ангажирано с други аспекти на живота.

Тоня отби от главния път, зави по алеята и пет минути по-късно вече паркираха пред малката дървена къща, на по-малко от сто метра от ръба на скалите, под чийто стръмен склон се намираше пясъчната ивица. Наблизо имаше няколко единични дървета, превити от вятъра борове, достатъчно смели да се опълчат сами на зимата. Малко понагоре по склона имаше рододендрони, разцъфнали в алено и изумрудено великолепие точно под сянката на горската дъбрава. Сега вече бяха диви, но някога ги бе садила човешка ръка.

— Не сядай там, Сузана! — остро нареди Тоня. — Трябва да разопаковаме багажа!

Сузана се сепна от унеса и се подчини. Всяка от трите носеше по един куфар с дрехи, плътни поли и якета срещу вятъра, стабилни обувки, вълнено бельо и топли нощници. В добавка на това, разбира се, имаха и кутии с храна, чаршафи, хавлиени кърпи, почистващи препарати. Щяха да оставят мястото така, както го бяха заварили! Също и книги за четене, пъзел и малко ръкоделие — бродериите на Кейт, плетивата на една кука на Тоня, шивашките принадлежности на Сузана. Вероятно нямаше да ги докоснат; това зависеше от времето. Макар и неприятно, като нищо можеше да вали цяла седмица.

Пренесоха багажа вътре, разопаковаха го и го прибраха, оправиха леглата, запалиха камината в дневната и тумбестата желязна печка в кухнята за готвене, стоплиха вода. Материалите за огрев не бяха проблем — разполагаха с дърва, достатъчни за цял един живот. Пренасянето им и нацепването им беше основно мъжка работа, но както се установи през войната, жените можеха да правят много неща, ако им се наложеше.

— Искам да се разходя по плажа, преди да ядем — каза Кейт, застанала до големия прозорец в дневната и отправила поглед към прорасналата трева и брега. Виждаше извивката на носа на юг и дългия простор на залива на север, и спокойната вода на образувалата се лагуна, където малка рекичка си проправяше път към океана. Всичко беше замряло и неподвижно, а две северноамерикански чапли рисуваха елегантен, обширен мотив върху бледото небе, преди да се приземят някъде извън полезрението ѝ.

— Добра идея — съгласи се Сузана, копнееща да усети грубия пясък под краката си и да се разходи преди падането на нощта.

Астория бе разположен край вода, но край река, и независимо колко пълноводна беше Колумбия, винаги щеше да ѝ липсва чистата, необузdana сила и живина на океана. Специално на този бряг вълните се разбиваха безспирно, дори и в безветрени дни. Имаше нещо във формата на сушата, което караше водата да се надига и разбива в бяла пяна, да се събира и да се разбива отново и отново, и така, докдето поглед стига, покрай бреговата линия бялата разпенена вода хвърчеше високо към синьото небе и се сгромолясваше в кипяща пяна, втурнала се нагоре по брега. Ако някъде океанът беше жив, то беше точно так.

Тоня взе палтото си в безмълвно съгласие и трите се отправиха навън, прекосиха тревата, проправиха си внимателно път надолу по скалистите камънаци, през изхвърления от водата плавеи и накрая към пясъка. Приливът беше отминал и имаше много място за разходка. Вятърът беше лек, а вълните се разбиваха с постоянен и успокояващ рев.

Кейт вдигна лице на вятъра, а той отметна назад тъмнокестенявата ѝ коса и откри извивките на бузите и челото ѝ, които изглеждаха някак странно уязвими, сякаш беше познала твърде много болка и все още я носеше със себе си.

Тоня вървеше малко по-напред и гледаше океана. Сузана се запита дали Тоня вижда в Кейт същото като нея. Дали долавяше чувството за вина, или само гнева? Имаше ли и най-бегла представа каква част от това е скръб? Ралф беше мъртъв вече повече от година, но, разбира се, болката бе по-отдавна. От двете години преди това, когато го бяха вкарали в затвора. Как само в една кратка седмица светът ти може да се разбие на парчета! Поне така се беше случило за Кейт и за Тоня.

За Сузана светът се беше разтрошавал бавно, бе загнивал, разпадайки се ден след ден, докато накрая положението бе станало нетърпимо. Но те не го знаеха. Сега крачеха пред нея с развети коси, в поли, изопнати по телата им от вятъра, по-скоро бриз, който нямаше в какво да се спре от този бряг чак до Япония!

Наведе се и взе свършено кръгла мидичка. Колко малко неща са толкова свършени, колкото изглеждат. Някога смяташе Ралф за свършен. Но той бе такъв и за Кейт, и за Тоня. Дали им се бе присмивал — на трите сестри?

Някога тя бе на мнение, че Ралф притежава най-удивителното и неповторимо чувство за хумор, че смехът му лекува всички драскотинки и ожулвания на живота, обезсмисля ги и ги превръща в обекти, достойни само за шеги, а впоследствие обречени на забрава. Но тогава тя вярваше и в много други глупости.

Зарови обратно мидата в пясъка — нежно, за да не я счупи. Имаше най-различни видове миди, не им знаеше имената. Освен на онези, дето им викаха дяволски нокът — внимаваше да не ги докосва, защото ръбовете им режеха дълбоко. Всъщност с по-големите от тях, дето се събираха в басейнчетата между скалите при отлив, човек направо можеше да пререже нечие гърло.

Вървяха на шест-седем метра от ивицата, където вълните най-после спираха, поколебаваха се и се гмурваха обратно в океана. Пясъкът беше мокър, но тя не можеше да прецени дали приливът вече е минал, или тепърва предстои. Кейт беше най-близо до морето, а Тоня — до нея. Сенките вече се издължаваха, въздухът захладна, планините от бяла пяна засияха по-ярко.

Внезапно една вълна не спря, продължи да приижда, втурна се нагоре по пясъка, бърза и дълбока, и Кейт се озова във вода до коленете, ботушите и полата ѝ подгизнаха, а Тоня се отърва на косъм, защото видя навреме заплахата и успя да избяга, запретнала високо поли.

Вълната се отдръпна, като едва не събори Кейт, засмуквайки пясъка под краката ѝ, при което тя изумено извика, шокирана и скована от студ в ледената вода. Запрепъва се нагоре към плажа, а мократа пола увисна между глезените ѝ.

Тоня я гледаше с неразгадаемо изражение.

— Забрави за дебнещите вълни, а?

— Станах вир-вода! — ядосваше се Кейт. — Ботушите ми, полата, всичко! Небеса, не можахте ли да ме предупредите! Или поне да се бяхте разкарали от пътя ми!

— Да те предупредим ли? — рязко повдигна вежди Тоня. — Мила моя, ти познаваш орегонския бряг не по-зле от мен! Щом не си видяла дебнещата вълна, значи просто не си внимавала, умът ти се е реел някъде другаде. Освен това не смятам, че ти стоя на пътя. Плажът е достатъчно голям за всички ни.

— Ти я видя навреме и побягна! — обвини я Кейт, все още ядосана. — На твое място аз щях да те предупредя!

Върху устните на Тоня заигра нещо като усмивка.

— Нима? — попита тя. — Наистина ли би го направила, Кейт?

— Що за въпрос? — кресна Кейт. — Разбира се!

— Просто се питам. — Тоня се обърна и закрачи към вилата.

Сузана очакваше Кейт да отвърне подобаващо, но по-голямата ѝ сестра остана неподвижна, мократа пола се увиваше около краката ѝ, а вятърът я караше да трепери от студ. Бе забила поглед в гърба на Тоня, а в изражението ѝ се четеше неудобство и дори някакъв зачатък на зараждащ се страх.

Сузана сдържа дъха си и усети как сърцето ѝ бие учестено. Знаеше какво става в съзнанието на Кейт, усещаше ужаса и срама на сестра си, сякаш тя ѝ бе споделила чувствата си гласно. Въпреки всичко Кейт бе продължила да го прави, сякаш не бе успяла да се удържи. Ралф беше съпруг на Тоня — очарователен, остроумен, амбициозен, устремен към Сената и вероятно в не твърде далечно бъдеще — към губернаторското място.

И сега Кейт изпитваше ужас, че Тоня знае или поне подозира. Дали? Такъв ли беше скритият подтекст в думите ѝ? Или у Тоня заговори тежката загуба, самотата и прекършената гордост, задето Ралф бе паднал чак дотам? При Кейт положението беше гузен негонен бяга, понеже не можеше да се отърве от вкуса на собственото си предателство.

Тоня се наведе и взе една мида. Явно се оказа хубава, защото я прибра в джоба си, а после се обърна и погледна Кейт. Изглежда, въобще не забелязваше Сузана, сякаш тя беше чайка или друго маловажно същество, чието място беше тук, на плажа.

Сузана престана да се обижда още в самото начало, когато за пръв път се почувства изолирана. Оттам насетне вече изпитваше облекчение. Ако Тоня все пак бе заподозряла нещо, то вниманието ѝ беше насочено към Кейт. Откъдето и да го погледне човек, предателството на Кейт спрямо нея беше отвратително. Може би не беше чак толкова трудно за разбиране — никак дори! Споменът за Ралф я изпълни и я обгърна като соления въздух, който я приласка в обятията си, насищаше сетивата ѝ и изгаряше устните ѝ, дробовете ѝ, дори съзнанието ѝ. Само че въздухът беше чист и сладък и освен това

безкраен, достатъчен за всяко живо същество. Това, че един човек го вземаше, не ограбваше другото. Да, тя разбираше Кейт, всяка жена би я разбрала — нищо че я осъждаха.

Дали биха осъдили и Сузана? Дали биха изтълкували случилото се като реакция на използвана и захвърлена жена, обект на подигравки; като жалък акт на ревност и отмъщение?

Не беше това. Но ако в очите на хората изглеждаше така, би я заболяло жестоко. Каква полза да разправя наляво и надясно колко отчайващо трудно ѝ е било; да обяснява, че е била принудена да вземе това ужасно решение след дълга вътрешна борба и премисляне; че е трябвало да избира между предателството към другите или към себе си и собствените си разбирания. Беше ѝ нужно да знае, че хората, които чувства близки, я разбират.

Но дълбоко в сърцето си знаеше, че специално Тоня никога не би я разбрала. Тоня бе обичала Ралф всеотдайно и безапелационно. Навярно чувствата ѝ към него донякъде се градяха върху амбицията — като гледаше какви възможности му се отварят и с какво настървение той се бори да ги постигне; а може би гордостта, че имаше до себе си мъж като Ралф, също играеше немаловажна роля в отношението ѝ към него. Тя можеше да се похвали с най-очарователния, най-интелигентния и възпитан съпруг в Астория. Сред множеството отлично възпитани и елегантни млади жени, които го преследваха, той бе избрал именно нея. Не на последно място в отношенията им имаше и голяма доза чисто човешка страст — смехът, топлината, сладката болка да обичаш и да бъдеш обичан, учестеният пулс, щом го види, споделянето на всяка негова радост, звукът на гласа му дори в негово отсъствие, ясният спомен за усмивката му. Не, Тоня никога не би могла да разбере и да прости извършеното от Сузана. Слава богу, че не знаеше.

Всъщност Кейт също не би простила. Това беше сигурно като идването на нощта. Макар самата тя да бе извършила предателство, яростта ѝ би била вездесъща. Кейт не би оправдала страстта на сестра си като грях, тоест като нещо простимо. По-скоро би го изтълкувала като хладнокръвно отмъщение — което не беше вярно! В края на краищата, тя просто нямаше избор!

Но, слава богу, Кейт също не знаеше. За пръв път след смъртта на Ралф трите оставаха сами и щяха да прекарат тук пет дни заедно —

всяка със своите тайни. Щяха да се усмихват и да си говорят, сякаш няма за какво да се преструват, сякаш не съществуват нито лъжи, нито скрита ярост и болка. Очакваше ги огромно изпитание!

Потеглиха обратно към къщата. Сега вятърът, поохладнял с приближаването на вечерта, им се падаше в гръб. Слънцето вече бе тръгнало да захожда зад хоризонта, оставяйки през водата зад себе си сияйна пътека, която багреше големите къдрави глави на вълните с блед огън. Гръмотевичният им тътен не спираше нито за миг, но ритмичният грохот носеше странно спокойствие, като дишането на земята. Този път не вървяха толкова близо до водата, за да не станат пак жертви на дебнеща вълна.

Сузана гледаше как Кейт с мъка влачи крака под натежалите подгизнали дрехи и не можеше да извади случката от мислите си. Сигурно ѝ беше ужасно студено, но тя не продума повече по въпроса.

* * *

Следващото утро беше топло и ясно. По това време на годината нямаше гаранция, че ще се задържи така, затова когато Тоня предложи да се отправят на юг по крайбрежния път и да се разходят сред боровите дървета при съседния нос, Кейт и Сузана радушно приеха идеята.

Тръгнаха след закуска, шофираше Тоня — както обикновено. Пътуването продължи половин час. Подхванаха неангажиращ разговор за общи познати, за състоянието на пътя, прехвърлиха и някои политически теми като ситуацията в Европа и опитите за възстановяване след четиригодишното опустошение, оставило над десет милиона жертви и бог знае още колко осакатени хора. Темата беше мрачна, но безопасна. В нея нямаше нищо лично, нищо, което да зарови пръст в собствените им все още гноящи рани.

Паркираха колата и се заизкачваха по обяната от слънцето стръмна пътека над морето. Чуваха острата чиста песен на червенокрилия кос, а миг по-късно го видяха кацнал на един клон. Лъщящите алени петна по крилете му личаха ясно. Дивите орлови нокти бяха в цъфтеж, а мирисът на боровите иглички изпълваше

въздуха с уханье, което сякаш отмиваше всяка горчива мисъл или спомен, така както видът на океана ги заличаваше от съзнанието.

Отправиха очи към далечината с надеждата да зърнат китове — белите струи вода на фона на океанската синева щеше да издаде местоположението им. Под тях редици и редици вълни се разбиваха безспир в пясъка, заслепявайки погледа, а крайбрежният вятър разнасяше пръските им като облаци пушек.

— Съвършена гледка — усмихна се Кейт. — Не мога да се сетя за нещо по-красиво.

— Така изглежда — съгласи се Тоня. — Особено погледнато оттук, горе. Но видът понякога лъже, нали, Кейт? Ти би трябвало да го знаеш.

Кейт се стъписа.

— Това пък какво ще рече? Заради оная вълна снощи! Можеше да помете всеки, озовал се най-близо до водата. Просто се случи на мен.

— Така ли гледаш на живота? — Усмивката на Тоня беше студена. — Няма причина и следствие, няма отговорности? Просто се е случило на теб?

В очите на Кейт проблесна едно пламъче.

— Не преувеличаваш ли? Заля ме дебнеща вълна, което според теб означава, че цялата ми житейска философия е бягство от отговорността? Със същия успех и аз бих могла да те обвиня, че понеже изтича нагоре по брега, без да ме предупредиш за вълната, значи цял живот бягах от проблемите и оставяш другите да страдат!

— Под другите себе си ли имаш предвид? — попита Тоня с шеговита нотка в гласа си. — И сигурна ли си, че имаш предвид точно мен? Сузана също не се измокри. Тя си вървеше на достатъчно разстояние от водата през цялото време.

— О, браво на Сузана! — саркастично процеди Кейт. — Колко мъдро! Каква смелост!

За вълната ли говореха, или за нещо друго? На Сузана ѝ стана студено въпреки слънцето. Може би Тоня знаеше и по този начин се опитваше да го покаже на Кейт? Нима възнамеряваше цяла седмица да забива остриите си като игли забележки, докато огненият, буен темперамент на Кейт не избухне и между двете не настане истинска схватка, която Тоня все още намери начин да спечели?

Начин ли! Та Тоня беше съпруга на Ралф! Кейт му беше любовница. Няма място за оправдания, няма морални или социални права. Двете щяха да си наговорят купища горчиви истини и освобождаването на гнева вероятно щеше да им донесе моментно облекчение, но нито едната, нито другата щеше да забрави и нищо нямаше да възстанови отношенията им такива, каквито бяха преди. Тоня щеше да нарече Кейт крадла, може би дори курва, предателка на семейните ценности.

Кейт щеше да изтъкне, че да, Ралф се беше оженил за Тоня, но впоследствие се бе уморил от нея и в крайна сметка беше предпочел Кейт. Именно Кейт бе обичаната. И това беше болезнен факт, който нищо не можеше да промени или излекува. По този въпрос Тоня нямаше какво да каже. Това беше самата истина.

Сузана страдаше и за двете. И двете го бяха обичали, всяка по свой начин, и вярваха, че той също ги е обичал.

Разбира се, грешаха! Разликата беше в това, че Тоня го знаеше — беше го осъзнала! Докато Кейт все още не можеше да го проумее. Не знаеше, че Ралф Бесмър бе неспособен да обича. Той беше арогантен и амбициозен човек, който използваше другите, за да задоволи собствените си апетити както във физически аспект, така и — при това основно — стремежите си за власт, уважение, пари и безпределното възхищение на околните.

Сузана го знаеше! Знаеше отвъд всяко съмнение, че това е така. Вероятно някъде в дълбините на сърцето си Тоня все още вярваше, че процесът срещу Ралф е бил несправедлив, че не е имало никакви кражби, нито подмолно дългосрочно подкупничество с цел домогване до мечтаното политическо кресло. Вероятно това беше единственият му истински копнеж. Жените бяха просто приятна пътека към постигането му, като доброто ястие, с което човек може да се подкрепи по време на път.

Дали някога беше обичал Тоня? Или тя беше просто изгодна партия? Дали обичаше Кейт, или тя беше просто за забавление, за да измами властната, обсебваща Тоня и да се посмее зад гърба ѝ?

Сузана идеално разбираше защо бе посегнал и към нея! Поне вече го осъзнаваше! В началото си въобразяваше, че се е влюбил в нея. Докато стоеше на чист въздух на пътеката над ревящите вълни, замаяна от уханието на борове и орлови нокти, тя си припомни онези

няколко сладостни опияняващи седмици, когато усмивката му озаряваше мечтите ѝ, гласът му разпалваше въображението ѝ, а докосването на ръцете му караше сърцето ѝ да препуска лудешки, а кръвта във вените ѝ да закипява.

Но той беше толкова уверен в собствените си сили! Твърде скоро я помоли за помощ. Спечелил двете сестри, бе приел, че третата му е в кърпа вързана. Просто трябваше да я използва. Тя беше в идеалната позиция — ползваше се с доверието на банковите служители и можеше да му осигури нужната информация. Вместо това тя изигра картите си така, че да го вкара в капана.

Разбира се, никой друг не подозираше. Тоня нямаше представа, че именно Сузана беше съобщила на полицията къде да търси и в крайна сметка беше сглобила картинката вместо тях. Тоня смяташе, че работата е свършил онзи находчив детектив — Инес. Обвиняваше него, а той беше изключително доволен, че му се приписва отговорността за сриването на такава бележита и продажна фигура като Ралф Бесмър! Щатският сенат беше опазен от огромни щети, а инспекторът си спечели повишение.

Естествено, Кейт също вярваше в тази версия. Кейт беше страстна, забавна, избухлива, понякога мекушава, често безразсъдна. Но най-вече беше човек, който се пази от усложнения. Никога не търсеше под вола теле.

Връщаха се бавно към сянката на боровете. От двете страни на пътеката бяха избуяли диви калини.

— Есента ще са отрупани с плод — отбеляза Тоня. — Точно по твоята част, Кейт! Само внимавай с тръните. Понякога дерат доста надълбоко. А ако човек няма късмет, драскотините могат да се инфектират.

— Ще внимавам — тросна се Кейт.

— О, значи вече знаеш, така ли? — Тоня се обърна и я стрелна с поглед — лицето ѝ беше студено, а изящните вежди — повдигнати високо нагоре.

— Винаги съм внимавала с бодливите храсти — отвърна Кейт.

— Вярно е. Всъщност по принцип с всякакви храсти. Винаги успяваш да влезеш и да излезеш без нито една драскотина, а накрая си тръгваш с пълна кошница. — Тя заби поглед напред.

Кейт се поколеба в крачката си. Досега би трябвало да е също толкова убедена, колкото и Сузана, че Тоня знае. По-голямата ѝ сестра играеше игра, подмяташе фрази, поръсваше раните ѝ със сол, предизвикваше я да изгуби самоконтрол и открито провокираше свада.

А сетне какво? Крясъци, обвинения, нещастие, вина? Това ли искаше Тоня — Кейт да изпита онзи горчив, разяждащ срам на разобличеното предателство? Това нямаше да помогне. Нищо от казаното или направеното от Ралф нямаше да се промени, а най-вече той никога нямаше да се върне, за да обича или изневерява на която и да било от тях!

Но тя нямаше как да сподели това с Тоня, без да издаде каквото знаеше!

Стигнаха до колата в мълчание и се качиха вътре. Връщането през пъстрата слънчева светлина би трябвало да е прекрасно, но външната красота на деня вече бе заоблачена и за трите. През целия път обратно, както и по време на обяда, Тоня не спираше да подхвърля двусмислени забележки, а Кейт се дразнеше все повече и повече. На два пъти парира ударите, но съзнаването на собствената ѝ вина не ѝ позволяваше да бъде крайна в изказа си. Сузана виждаше всичко, изписано на лицето ѝ — пламналия гняв, точния отговор, блеснал в погледа ѝ, веднага след което внезапния самоконтрол. Кейт помнеше прекрасно какво е причинило болката на Тоня; знаеше основанията ѝ да си отмъсти, поне в едно отношение.

Но срамът нямаше да възпира езика ѝ вечно. Сузана беше напълно убедена в това. Както и Тоня.

След обяда имаше малко домакинска работа — миене на съдове, приготвяне на вечеря, събиране и цепене на дърва. По-късно Кейт обяви, че отива на разходка към реката — предпочитала сама — за да потърси сините чапли.

— Аз бих отишла пак на плажа — обърна се Сузана към Тоня. — Искаш ли да дойдеш ли с мен? — Може би щеше да успее да я убеди да престане да се заяжда.

— Разбира се — съгласи се Тоня. — Чудесна идея.

Сузана остана доволна и изненадана. Може би в края на краищата нямаше да се окаже толкова трудно.

Беше малко по-хладно от предишния ден, но все пак приятно, а приливът се беше отдръпнал още по-далеч, оставяйки им достатъчно

пространство да се разхождат по пясъка под скалите.

Тоня се усмихваше. Раменете ѝ бяха напрегнати, а походката — леко вдървена, но все пак в сравнение със сутринта изглеждаше далеч по-добре. Може би не възнамеряваше да стига по-далеч.

Сузана още не беше решила дали да говори с нея, или не. Това можеше да се окаже единственият ѝ шанс. Перспективата за още три дни, изпълнени с горчиви намеци, ѝ изглеждаше непоносима. Но как да го направи, без да се издаде?

— Тоня?

— Да? — Бяха спрели за малко и се взираха в кипящата вода.

— Нужно ли е да продължаваш да повтаряш оная история с вълната? Наистина ли е толкова важно?

Тоня замислено прехапа устни, а после хвърли поглед на Сузана.

— Да не би да предлагаш да зачеркна миналото и да се съсредоточа само върху настоящето и бъдещето? — Очакваше отговора ѝ, присвила очи, а изражението ѝ беше напълно непроницаемо.

— Нямах предвид толкова генерални неща — отвърна Сузана, а сетне мигновено осъзна, че е изрекла лъжа, при това неособено сполучлива. Тоня не ѝ повярва. Напротив — точно това бе имала предвид. Помъчи се да поправи грешката си. — Първо вълната, после онова с... храстите. Прозвуча толкова... — Не знаеше как да довърши изречението.

Тоня се усмихна, но не приятелски, а с насмешка — с някакво вътрешно очакване, сякаш предусещаше точно накъде отива разговорът и самата тя беше искала да стане това.

— Толкова какво...?

— Сякаш нарочно се опитваш да я предизвикаш — с мъка завърши Сузана.

— Нима? И какво те кара да мислиш, че искам подобно нещо? — Въпросът на Тоня прозвуча най-невинно, но в този миг Сузана с леденостудена увереност осъзна, че сестра ѝ е напълно наясно с връзката на мъжа ѝ с Кейт и че възнамерява да си отмъсти — бавно, капка по капка, ако се наложи. Видя го в погледа ѝ, също и в усмивката ѝ.

Сузана затаи дъх. Щеше ли да посмее да го изрече гласно? В Тоня имаше нещо, което я караше да се колебае, някаква власт и

спомен за дните, когато тя беше най-голямата сестра, онази, на която трябваше да се възхищават и подчиняват; онази, чиито похвали имаха най-голяма стойност.

— Защото скърбиш за Ралф и искаш да я нараниш — каза тя гласно. Това беше компромис, половината истина.

— Моята скръб по Ралф ме кара да изпитвам желание да нараня Кейт? Или може би намекваш, че след смъртта му ми хлопа дъската?

— Не! Разбира се, че не! — запротестира Сузана.

— Може и така да е — отвърна Тоня и присви очи на яркото следобедно слънце, което се отразяваше в бялата вода. — В крайна сметка, да изпратят съпруга ти в затвора за пет години, да го подложат на целия онзи ужас, характерен за подобни места, да го принудят да живее сред най-долната измет, а накрая да го притиснат в ъгъла и да го убият като животно... Как мислиш, не е ли достатъчно основание някои жени да изгубят разсъдък си?

Значи знае! Осъзна го с болезнена категоричност, която прониза корема на Сузана като нож. Тоня знаеше, че именно Сузана е съобщила на полицията за Ралф. Дали не ѝ беше известно и че Ралф се беше опитал да я прелъсти — не защото я харесваше, нито заради мимолетно увлечение, а за да я използва в мръсните си сделки? Не, вероятно не. Понечи да се защити, но осъзна, че нищо не може да направи. Тоня не се интересуваше от причините. За нея имаха значение само фактите. Тя не търсеше разумно обяснение — тя жадуваше да причини болка, с която да компенсира собствените си страдания.

Сузана си пое дъх с пресъхнала уста и внезапно омекнали колене. Страхуваше се и това я изпълни с яд към самата себе си. Ако срещу нея стоеше друг човек, а не Тоня, навярно би могла да му се опъне. Не беше сторила нищо нередно! Какво друго ѝ оставаше? Да спи с Ралф, да измени на банката и да му позволи да използва парите, за да си купи сенаторското място? Нима Тоня би искала това?

Да, вероятно. Ралф не я обичаше! Той беше достатъчно дързък и безочлив, за да си въобразява, че една негова усмивка, малко страст, маскирана като любов, и Сузана ще е готова да направи всичко за него. След това щеше да я захвърли, като очаква тя да е твърде покрусена и засрамена, за да сподели с когото и да било.

— Да — каза на глас. — Предполагам, че подобно нещо би накарало някои хора да откачат, но ти не си от тях. Ти никога не губиш

връзка с действителността. Убийството на Ралф беше трагедия. Но не беше по негова вина, нито по вина на Кейт. Заловиха извършителя и той вече е екзекутиран.

— О, да — съгласи се Тоня. — Извършителят е мъртъв. — По лицето ѝ пробяга сянка на мимолетно върховно удовлетворение, едва ли не радост. — Да съм намекнала, че Кейт има някаква вина? Не съм имала подобно намерение. Не, Кейт никога не би наранила Ралф — в това съм убедена. Пък и не би искала той да влезе в затвора. — В гласа ѝ трептеше скрит смисъл, лицето ѝ беше сурово, тъмната ѝ коса плющеше на вятъра.

Намираха се на двайсетина метра от разпенената ивица и както си стояха там, друга дебнеща вълна се втурна нагоре по пясъка и спря на крачка-две от обувките на Тоня. Тя не ѝ обърна внимание, сякаш убедена, че е недосегаема за подобни стихии. Имаше нещо плашещо в спокойствието ѝ, в чувството за пълен контрол, което се четеше в очите и по лицето ѝ, дори в начина, по който тялото ѝ се опълчваше на вятъра.

Сузана беше напълно сигурна, че Тоня възнамерява да си отмъсти, да раздаде справедливост така, както смята за уместно, и да накаже Кейт и Сузана за предателството им. Защо да не го направи тук, далеч от Астория, където никой нямаше да я види? Щеше да го изиграе бавно, предпазливо, изцяло. Това, което Сузана не знаеше, бе как точно ще стане.

Тоня ѝ се усмихна — жестока, леко сдържана усмивка, която вече не криеше нищо. В нея се съдържаха всичката ѝ болка и ярост, фактът, че знае за Кейт и Ралф и че е наясно, че двамата са ѝ се присмивали и любили зад гърба, че Ралф бе допуснал фаталната грешка да изпробва същия номер — само че без обвързването — и със Сузана. Не от страст, а по сметка. Но Сузана не можеше да бъде подлъгана с мили думи и комплименти. Тя го предаде и това в крайна сметка му струва живота. Така Сузана го открадна както от Тоня, така и от Кейт.

Как ли го бе замислила Тоня? Като сложи отрова в храната или водата? Като я задуши с възглавница, докато спи, а сетне да обвини Кейт? Или може би чрез инцидент — подхлъзване в банята и удавяне в топлата сапунена вода? Падане от някъде... от скала? Стига ти да

полетиш от четири-пет метра и да паднеш върху зъберите — напълно достатъчно е.

Или пък морето? Нещо, свързано с великолепните тътнещи вълни и тяхната ужасяваща, въодушевяваща красота и силата на необятния океан зад тях, убийственото подводно течение, онези гладни, непредвидими дебнещи вълни, които стигаха по-надалеч от другите и придърпваха онзи, който не внимава, дори и от сухия пясък.

— Имаш вид на дете, което са спипали да бърка в кутията с курабийките, Сузана! — присмя й се Тоня. — Какво, да не те е страх, че ще те пратят да си легнеш без вечеря?

Сузана разпери ръце.

— Никакви курабийки не съм вземала!

— О, напротив, мила моя, вземала си! Изобщо не успя да ги опазиш! — скастри я Тоня. — И сега не останаха за никого. Хайде да се прибираме, време е за вечеря. Обещавам ти, че ще опиташ от всичко!

Тя пое обратно по пясъка, като крачеше с лека и грациозна походка, отпуснала свободно ръце край тялото си.

Сузана се препъваше отзад, стъпалата й затъваха в пясъка, страхът я правеше непохватна, гневът й пред несправедливостта й връзваше краката, безпомощността ограбваше дъха й, силата й, дори способността й да вижда ясно и да подбира пътя си между камъните.

* * *

Вечерята беше същински кошмар за Сузана. Тоня бе очарователна. Усмиваше се на двете си сестри, разказваше забавни истории за събития от живота на висшите кръгове в Астория, на които беше присъствала само тя. Храната, която беше настояла да приготви лично, беше вкусна — прясна риба в лек сос и нарязани зеленчуци, задушени точно колкото трябва. Освен това сервира сама масата и сама сипа в чиниите.

— Не си ли гладна? — загрижено попита тя Сузана, която чоплеше с вилица из ястието, но не хапваше нищичко. — Мислех, че разходката по брега ще ти отвори апетита. Поне с мен стана така. — И тя продължи да се храни с наслада.

Кейт изобщо не разбра какво става. Сузана се убеди в това, като я видя как се нахвърли с охота на вечерята. Може би осъзнаваше, че Тоня е наясно с любовната ѝ връзка с Ралф, че дори знае колко далече бяха стигнали, но не се страхуваше. Сляпа ли е? Наистина ли не проумява намеренията на Тоня — все едно не я познава след всичките години, в които бяха израснали заедно?

— Добре ли си? — разтревожено попита Тоня, тъй като Сузана продължаваше да не слага зальк в устата си. — Искаш ли нещо друго?

Мигът сякаш замръзна. Невероятно, но Кейт въобще не я поглеждаше, докато Тоня подигравателно бе впила очи в нея. Знаеше, че Сузана се страхува, и се наслаждаваше на това.

— Не, не, благодаря. — Сузана реагира инстинктивно, не с разум. — Всичко е наред. Просто се бях замислила. — Сетне пъкна в устата си голяма хапка от ястието.

— За нещо интересно ли се замисли? — любопитства Тоня.

Сузана набързо скалъпи лъжа. Де да се беше сетила за нещо полезно, с което да се защити или поне да послужи като предупреждение.

— Просто си мислех какво ще правим утре, ако времето е хубаво, разбира се.

— Ах, мисли за бъдещето! — Тоня претърколи думите в устата си. — Явно съм сбъркала. Предположих, че мислиш за миналото. Чудесно е, че дойдохме, свободни като вятъра, и разполагаме с цели три дни да правим какво си пожелаем, нали, Сузана!

— Не че имаме кой знае какъв избор — смотолеви Сузана.

Тоня имаше вид на изненадана.

— Нима се чувстваш ограничена? Да не би да има нещо, което искаш да правиш, а не можеш? Нещо, което желаете? Нещо, което не можеш да имаш? — Тя леко се извърна: — Ами ти, Кейт? Има ли нещо, което искаш, но не можеш да имаш?

Кейт озадачено повдигна очи.

— Не повече от всеки друг. Защо? — Тя стрелна с поглед Сузана. — На теб какво ти се прави?

Искаше ѝ се да си тръгне, но не можеше да го изрече, а и не можеше да го направи без Тоня. Колата беше нейна, у нея бяха и ключовете. Пък и да се втурне да бяга, би означавало да признае вината си. Нямахме за какво да се чувства виновна. Ралф беше

мошеник, който искаше да се добере до място в Сената по втория начин. Това, че ѝ беше зет, не го извиняваше.

— Все ми е тая — отрони тя колебливо.

— Можем да се изкачим до носа — предложи Тоня. — При отлив басейнчетата в скалите са пълни с всякакви неща — океански анемонии, морски таралежи, миди, морски звезди. — Тя се усмихна. — Красиво е.

И опасно, помисли си Сузана, а стомахът ѝ се сви. Едно подхлъзване и човек можеше да си счупи крак, да си разреже ръката на някоя мида или дори да падне от достатъчно висока скала и да се удави. А ако по невнимание застанеше в най-издадената част от скалите, дори можеше да го събори някоя вълна.

— Предпочитам да се разходя по плажа — отвърна тя. — Или нагоре в гората — за разнообразие.

— Все едно — усмихна се доволно Тоня. — Искате ли кафе? Или чай? Чаят е по-подходящ за вечерно време. Или топъл шоколад? Искате ли да направя топъл шоколад за всички? — Тя понечи да се надигне, сякаш предложението ѝ вече беше прието.

Кейт каза „да“, докато Сузана отвърщаше „не“. Тоня предпочете положителния отговор. Сузана повтори, че не иска, но Тоня не ѝ обърна внимание.

— Ще ти се отрази добре — подхвърли тя през рамо. — Ще ти помогне да заспиш.

— Какво ти става? — попита Кейт. — Човек би си помислил, че се страхуваш да не те отрови!

Вечерта напредваше толкова бавно, че започваше да прилича на кошмар. След като съдовете бяха измити, трите седяха край камината, обърнати една към друга, и отпиваха от шоколада. Бе станало значително по-студено, вятърът се беше усилил.

— Май приближава буря — с усмивка отбеляза Кейт.

— О, да — съгласи се Тоня. — Сто процента.

Настъпи кратко мълчание, чуваше се единствено тихото стенание отвън и потрепването на стряхата, където имаше разхлабена керемиди.

— Ралф обичаше бурите — продължи Тоня.

— Не, не е вярно! — внезапно изтърси Кейт, а сетне едва не си прехапа езика. — Наистина ли? — добави тя, но твърде късно.

Тоня я погледна с облещени очи.

— Мила моя, мен ли питаш?

Кейт пламна.

— Явно съм останала с грешно впечатление — съкрушена отрони тя.

— За кого? За мен или за Ралф?

— Наистина не помня, пък и какво значение има! — отсече Кейт.

Но Тоня не се отказваше.

— Някоя конкретна буря ли имаше предвид?

— Казах ти! — Сега вече Кейт беше ядосана, а и гузна. Сузана виждаше срама в очите ѝ и бе абсолютно сигурна, че Тоня също го вижда. — Не си спомням! Останала съм с грешно впечатление.

— За вкусовете ли? — продължи Тоня. — Или за любовта и омразата? Как човек може да обърка едното с другото... представяш ли си? — Изглеждаше дълбоко заинтригувана, без емоции, докато човек не зърнеше свитите ѝ юмруци и изопнатия ѝ гръб.

— Може би за разликата между страха и силните усещания — отвърна Кейт и я погледна в очите, най-после приела предизвикателството.

— О, да! — охотно се съгласи Тоня. — Силните усещания, страхът от опасността, ревят на гръмотевиците и шансът да бъдеш ударен от мълния. Взела си страха за любов?

Лицето на Кейт беше алено.

Сузана седеше напрегната, сякаш всеки момент очакваше да избухне експлозия. Ужасяваше се от предстоящото, но знаеше, че е неизбежно. Все някога щеше да се случи — тази вечер, утре или вдругиден, но със сигурност преди да се приберат вкъщи.

— Или любовта — за страх? — открито прие провокацията Кейт.

Тоня поклати глава.

— О, не. Човек не може да сбърка любовта, повярвай ми, скъпа. Ако някога я срещнеш, ще разбереш. — И тя се изправи, усмихна се на всяка от сестрите си поотделно и им пожела лека нощ. Тръгна към вратата и добави: — Желая ви дълбок сън.

Кейт се обърна към Сузана. Сякаш се канеше да я попита нещо, но осъзна, че не може да си позволи да повдига тази тема пред нея. Нямахше представа колко знае малката ѝ сестра, нито пък на чия страна

е. Въздъхна шумно и след като прекараха още половин тягостен час заедно, двете също си легнаха.

* * *

Сузана не можа да заспи дълго, въпреки успокояващите звуци на вятъра и дъжда отвън. През нощта се събуди сепнато с вик на уплаха.

Тоня стоеше край леглото ѝ с възглавница в ръка. В една смразяваща секунда Сузана бе обхваната от паника и започна да се боричка с увитите чаршафи, за да се изправи на крака и да се бори свободно.

Тоня изглеждаше изумена.

— Сигурно е бил ужасен кошмар! — каза тя със сянка на задоволство по лицето.

— К... кошмар ли? — заекна Сузана.

— Да. Плачеше насън. Затова дойдох.

Сузана осъзна, че все още е тъмно; лампата в спалнята беше светната, но зад пердетата нощта беше черна. Не можеше да откъсне очи от Тоня, за да погледне часовника на нощното си шкафче. Не беше сънувала, в това беше абсолютно сигурна. Винаги помнеше сънищата си.

— А за какво ти е тази възглавница? — попита тя със сух и леко потреперващ глас. Нима току-що се беше спасила от задушаване в съня си?

— Ти я беше изхвърлила на земята — отвърна Тоня.

Не беше. Възглавницата не беше нейна. В леглото ѝ имаше две. Сърцето ѝ туптеше лудешки, напираше да изхвъркне през гърдите, пулсът ѝ препускаше. Дали не беше настъпил моментът да предизвика Тоня открито, да сложи картите на масата и да приключи с въпроса? Имаше ли достатъчно смелост? Направи ли го сега, връщане назад няма да има. А после? Какво ще стане с взаимоотношенията им след това?

— Не, не съм — отвърна тя, останала без дъх. — Имам си две в леглото!

Тоня се усмихна, сякаш точно тези думи беше очаквала да чуе.

— Имаше три, скъпа. Една за облягане, ако искаш да почетеш. — После се засмя хрипливо и пронизително. — Ти какво, да не мислиш, че съм я донесла специално, за да те задуша? Че защо да го правя? Да не си направила нещо ужасно, за което не знам? Затова ли не се храниш добре и се будиш с писъци през нощта? — Тя се изправи, без да оставя възглавницата.

— Не, разбира се, че не! — сопна ѝ се Сузана. После я погледна в очите. — Вече знаеш всичко, което има да се знае!

— Така е — любезно се съгласи Тоня. — Наистина знам всичко!

И както стискаше възглавницата, излезе от стаята и затвори вратата тихо, така тихо, както я беше отворила.

* * *

Закуската беше отчайваща. Сузана имаше досадно главоболие, Кейт изглеждаше напрегната и явно неспособна да сложи и зальк в уста. Единствено Тоня беше безмилостно весела и очевидно преливаше от енергия. Готвеше и поднасяше, загрижено питаше сестрите си дали са спали добре, дали се чувстват добре, дали може да направи още нещо за тях.

— Имаш вид на човек с тежък махмурлук — отривисто каза тя на Сузана. — Една разходка около носа ще те накара да се почувстваш по-добре. Това важи и за теб, Кейт. Да вървим сега. Времето се пооправи и приливът не е започнал. На мен също ще ми се отрази добре. Грабвайте палтата си и да тръгваме.

Без да ги дочака, взе връхната си дреха от закачалката до вратата и докато я обличаше, излезе навън във ветровития, но слънчев ден.

Кейт се колебаеше.

— Хайде! — извика Тоня. — Утрото е чудесно! Свежо и приятно. Чувам песента на черния кос. Вятърът духа откъм морето и въздухът ухае божествено.

Сузана внезапно взе решение. Ще се изправи срещу проблема, ако трябва дори ще го провокира, но няма да прекара остатъка от седмицата, да не говорим за остатъка от живота си, в страх от Тоня; няма да ѝ позволи да я манипулира и да ѝ вменява чувство за вина, да ѝ внушава идиотски мисли, когато ѝ скимне. Сузана не беше виновна,

че Ралф бе имал връзка с Кейт, нито пък че се бе опитал да използва нея самата. Както и че Ралф беше корумпиран, че съдът го призна за виновен и го изпрати зад решетките. Той наистина беше виновен! Но Сузана нямаше нищо общо с това, че един от другите затворници го беше убил. Може би не беше заслужено, може би наистина беше трагедия и несправедливост, както Тоня вярваше, но Сузана нямаше сили да понесе отговорността и за това.

Само че предпочиташе да не се изправя срещу най-голямата си сестра сама.

— Хайде, Кейт! — решително добави тя. — Силният, чист вятър, който издухва всичко, ще ни се отрази много добре.

Кейт с неохота се подчини и трите поеха нагоре към възвишението в края на ливадата, изкатериха се над тежките камъни и се озоваха на тънката ивица пясък по ръба на водата. Бяха нащрек за необичайно големи вълни и предвидливо хукваха нагоре всеки път, щом някоя ги подгонеше.

Тръгнаха към скалистия нос, където отливът бе оставил басейнчета, пълни със съкровища. Стигнаха до началото на голите скали и започнаха внимателно да се катерят. Първа беше Тоня, следваше я Кейт, а отзад вървеше Сузана. Продължиха да се изкачват, докато не откриха прилично местенце, където да застанат. Сузана беше най-ниско и най-близо до бушуващата дълбока вода, над зъберите хвърчаха струи бяла пяна, които засмукваха и придърпваха обратно със себе си пясък, камъни и миди. Още по-натам, отвъд самия ръб на носа, редици от вълни, прииждащи една след друга, ревяха с наведени глави, пръскаха пяна и струи, кипяха, сякаш в стремеж да белосат цялото лице на морето.

В такъв момент нямаше нужда от думи, но Тоня заговори.

— Великолепно е, нали? Първично като силните страсти в живота.

— Предполагам. — Кейт извърна поглед.

Тя се взираше към извивката на брега и дългата крайбрежна ивица, опасана със скали, хребети и назъбени камънаци, прострени докъдето поглед стига.

— О, да — продължи Тоня. — Аз разбирам страстта, та дори и похотта, която е достатъчно силна, че да надвие моралните ни устои.

Когато човек силно желае нещо, просто си го взима, независимо че принадлежи на друг. Нали, Кейт?

Кейт се обърна и вятърът разпиля косата по лицето ѝ. Тя нетърпеливо я перна назад. Стоеше близо до Тоня, но крачка-две пониско.

— За бога, млъкни най-после! — изкрещя тя. — Знаеш, че с Ралф бяхме влюбени! Съжалявам! Той ти беше съпруг, но обичаше мен. Аз също го обичах! Не можехме и двете да го имаме. Ти загуби.

— И двете? — Тоня се разсмя, изгубила самоконтрол, гласът ѝ се извиси, пронизителен и див. — Той е мъртъв, Кейт! Умря в тоалетната на щатски затвор! Наръган в корема, кървил до смърт там, на пода! Без да го чуе никой! Нито ти, нито аз, нито дори скъпата Сузана!

Кейт се олюля, сякаш загубила равновесие.

— Защо намесваш и Сузана? Той не беше влюбен в нея! Дори не я харесваше!

— Разбира се, че не я харесваше! — кресна в отговор Тоня с присвити очи и изопнати устни. — Но знаеше, че е умна! Опита се да се възползва от нея и от банката. Но нашата малка, скъпа Сузана не искаше да я използват. Тя искаше него и като не можеше да го има, предпочете да го унищожи. Отказите не понасят добре на малката ни сестричка. Той я помолил за помощ, в замяна тя поискала да станат любовници. Когато Ралф я отблъснал, тя си отмъстила. Идеалното отмъщение! Предала го на полицията — събрала всички доказателства, изфабрикувала липсващите и го натопила! Нямамо начин да се спаси. Бедният Ралф! Не е и подозирал как ще ѝ се отрази ревността и отхвърлянето. Със същия успех е можела направо тя да му забие ножа!

Кейт се завъртя, едва не падна, лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ пламтяха от ярост. Тръгна надолу към Сузана, бързо измина няколко крачки, които ги деляха, скачайки и катерейки се по камъните, като по чудо не се подхлъзна.

— Не е вярно! — кресна Сузана и отстъпи назад, към ръба на скалите и бушуващото море. — Нищо не съм изфабрикувала! Всичко, което дадох на полицията, бяха достоверни документи.

— Ти си го предала! — възкликна Кейт невярваща, обезумяла от ярост. — Ти си предала Ралф!

Това не беше въпрос. Кейт бе разпознала увереността в гласа на Тоня, както и вината в тона на Сузана. Хвърли се към по-малката си

сестра и двете паднаха върху скалите. Следващата вълна ги заля с рев, ледената вода извади дъха от телата им и ги остави да се борят върху скалите, съвсем близо до ръба.

— Не съм го предала! — задъха се Сузана, опитвайки се да отхвърли тежестта на Кейт от тялото си и да се изправи на крака. — Той щеше да открадне пари, за да финансира кампанията си за Сената. Аз му попречих. Проклятие, разкарай се от мен! Ралф правеше и двете ви на глупачки! Беше продажен до мозъка на костите си!

Кейт я удари силно през лицето и я запрати обратно по гръб на скалата.

— Ти го уби! — с болка изплака тя. — Той ме обичаше! Аз можех да му попреча да го извърши! Ако беше дошла при мен, аз щях да го спася! — Тя ридаеше, залята от спомени, разбити мечти и непоносима самота. — Аз го обичах! Можех да...

— Знам, че ти го обичаше! — Сузана вдигна ръка към пламтящото си от удара лице и запълзя настрани към по-широката част на скалата. — Но той не те обичаше. Не обичаше нито теб, нито Тоня... не обичаше никого! Кейт! Мъжът, когото ти обичаше, никога не е съществувал!

— Не е вярно! Той можеше да...

— Можеше... но не го направи! Защото така реши!

— Не е вярно! — намеси се Тоня, докато се спускаше към тях. — Това не е вярно, Кейт. Тя му отне шанса! Тя го уби! Продължавай!

Кейт се поколеба. Можеше да блъсне Сузана от ръба и да я запрати долу сред вълните.

— Хайде, давай! — изпищя Тоня. — Тя уби Ралф! Предаде го, изпрати го на онова гнусно място, за да го убият! На пода в тоалетната! Ралф... красивия, щастлив, вълшебен Ралф! Сузана го унищожи! — Сега вече се намираще точно зад Кейт, на крачка от нея.

Сузана чуваше как вълните се разбиват зад гърба ѝ, как се сгромолясват върху камъните, как засмукват обратно всичко по пътя си. Колко вече бяха отминали, откакто лежеше тук? Три, четири, пет?

Кейт се обръщаше ту към Сузана, ту към Тоня.

— Направи го! — отново извика Тоня. — Ако някога си обичала Ралф, направи го! Тя ти го отне! Той я отхвърли, затова тя разруши всичко.

— Той не искаше никоя от нас! — отчаяно кресна Сузана. — Искаше единствено Сената — властта и парите!

Кейт се извъртя отново към Сузана и направи още една крачка към нея, вятърът брулеше кожата ѝ, очите ѝ бяха облещени.

Сузана виждаше Тоня точно зад гърба ѝ, върху лицето ѝ бе изписана чиста омраза.

— Нямаш ли достатъчно кураж да го направиш сама? — викна тя. — Нищо чудно, че Ралф предпочете Кейт! Тя поне има свои собствени страсти, а не чужди! Страхливка! — Сузана успя да приклепне и да възвърне равновесието си.

Устните на Тоня се разтегнаха в гримаса на озъбена ярост и тя се спусна напред, събаряйки настрани Кейт, която се подхлъзна и падна, като едва се залови за избуялите треволяци, за да се спаси.

Сузана се премести настрани, навехна си крака и падна в същия миг, в който Тоня се хвърли върху нея. Сега лежаха една до друга, на една ръка разстояние. Сузана започна да пълзи нагоре по хълма, кракът ѝ пулсираше от болка.

— Точно така! — презрително ѝ се присмя Тоня. — Пълзи! Да не мислиш, че не мога да те хвана? — Тя бавно тръгна след сестра си.

Сузана чу вълната, преди да я види, беше по-висока, по-тежка от останалите, дебнещата вълна прииждаше, понесла цялата гладна мощ на океана в себе си.

— Вълната! — извика тя. Не искаше да предупреждава Тоня, но думите ѝ се изплъзнаха, преди да се замисли. — Внимавай!

Тоня се смееше. Не ѝ повярва.

— Пази се! — изпищя Сузана.

Вълната се разби, мощна и бяла, заля скалите с унищожителен рев. Стигна само до коленете на Тоня, но бе толкова силна, че отлепи краката ѝ от земята и я засмука във водовъртежа си.

Кейт беше подгизнала, но се държеше здраво за треволяците, макар и останала без дъх.

Сузана бе заслепена за миг, дрехите ѝ бяха окъпани в пяна, но успя да махне от очите си мокрите кичури коса и да види как Тоня се бори, размахала ръце и крака, а сетне изчезва, погълната, тъмно петно в сърцето на вълната, която се всмука обратно в океана и се прибра в необятните дълбини.

Кейт ридаеше, опитваше се да се изправи, лицето ѝ бе станало пепеляво.

— Не можеш да сториш нищо — тихо каза Сузана. — По-добре да се изкачим на високо, защото ще последва друга вълна — винаги са по две.

— Ти ли... ти ли съобщи на полицията за Ралф? — заекна Кейт.

— Да.

Тя се обърна и погледна Кейт право в очите.

— Той беше крадец и от него щеше да излезе покварен сенатор. Нима смяташ, че трябваше да му помогна да извърши това?

— Но той... и ти? — не вярваше на ушите си Кейт.

— Изневяра — каза Сузана вместо нея. — Не ти ли е минавало през ума, че щом изневерява на Тоня с теб, значи е способен да изневери и на теб с мен — или с когото и да било, стига да е в полза на каузата му?

Кейт изглеждаше съсипана.

Сузана протегна ръка.

— Хайде. Трябва да се изкачим по-нависоко, над всички вълни, не само над част от тях.

Кейт са вкопчи в дланта ѝ.

— Ами... Тоня?

— Инцидент — отвърна Сузана. — Дебнещите вълни вземат жертви всяка година. Явно не е достатъчно да правиш каквото трябва само понякога. Слабостта, за която не подозираш, в крайна сметка те унищожава.

Кейт зарови лице в шепите си.

— Тя искаше да те убия!

— Знаем. — Сузана я прегърна. — Хайде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.